Тримай мене міцно
Богдан Рута

Сучасна Україна. Карпатський мольфар Божедар збирає чотирьох людей, наділених особливою силою, щоб перешкодити темному чаклуну Лео зібрати 13 крісел диявола, останне з яких знаходиться у Львівському історичному музеї, і отримати владу над світом. Іронічний знахар Данило та саркастична відьма Богдана, мужній характерник Захар і сильна духом знахарка Марія, які володіють здібністю перетворюватись на птахів та керувати стихіями, намагаються захистити Книгу Влади та останне крісло…

Рута Богдан

Тримай мене міцно

– Цікавий екземпляр. 16 сторіччя, Західна Європа. Німецькою мовою. Книга Влади.

Богдана, студентка магістратури Львівського національного університету, задумливо дивилася на великий старий фоліант, який вона тримала в руках. Вона вже місяць вивчала у запаснику різні раритети, але такий екземпляр ій ще не траплявся. Дівчина відкинула з плечей за спину довге лискуче каштанове волосся і відірвала від книги великі світло-карі очі. Раптом вона здригнулась і ледь не впустила фоліант додолу.

– Обережно!

Хлопець, що стояв поряд, швидко підхопив його, але Богдана вчепилася у книгу.

– Що з тобою? – він занепокоено розглядав ії обличчя.

– Не знаю, щось у голові запаморочилось.

Василь забрав у Богдани фоліант.

– Давай потримаю.

– Добре. – Богдана неохоче віддала книгу. – Я, мабуть, уже піду. Сьогодні ще стрибаю з парашутом. Ти не будеш?

– Ні, сьогодні не зможу. Є ще деякі справи. Я тебе проведу.

Василь обережно поклав фоліант на полицю до інших раритетних видань і повернувся до Богдани. Вона уважно слідкувала за його руками, проводжаючи книгу задумливим поглядом. Василь був аспірантом, писав дисертацію і працював у запасниках з різними раритетними виданнями. Вони познайомилися цього року, коли Богдана почала працювати у запаснику. Крім захоплення історіею іх поєднувало спільне хобі – парашутний спорт.

Василь і Богдана разом вийшли із запасника і неспішно покрокували через дальню залу. Богдана в котрий раз розглядала експонати, намагаючись уявити іх колишніх хазяів, та придумуючи, як і чому всі ці предмети опинилися в музеі. У залі біля дзеркала стояв ії улюблений експонат –

крісло Сатани – зроблене з чорного дерева, прикрашене дивними фігурами та різьбленням. Але найголовніше – це його форма. Такого вона ніде не бачила. Голова, крила, хвіст. Дракон неначе зібрався злетіти… Богдана застигла перед кріслом.

– Це останне. Скоро всі вони будуть разом. І тоді ніщо вже нас не врятує!

Богдана здригнулася від несподіванки. Вона швидко оглянулася. Біля крісла стояв дивний чоловік у чорному костюмі, тримаючи руки над головою дракона.

– Пробачте, ви про що? – не втрималася Богдана.

– А ви хто? – запитав чоловік. Його слова різко застукотіли по паркетній підлозі.

– Я студентка, вчуся у магістратурі. А тут вивчаю давні артефакти. А ви, пробачте, хто?

Чоловік пильно подивився на Богдану. Несподівано вона побачила, як над його головою з’явилася темна хмара.

– Ти одна із них. Я це відчуваю.

– Та про що це ви? Із кого із них? Із студентів?

Богдана здивовано розглядала темну фігуру співрозмовника.

– Вони скоро прийдуть по тебе. Ти маеш бути готова.

Його блакитні, майже прозорі очі неначе поглинали іі. Вона струсонула головою, щоб прийти до тями.

– Що це ви таке верзете? До чого готова? Нічого не розумію.

Раптом незнайомець різко повернувся і покрокував із зали. Богдана провела його здивованим поглядом.

– Якийсь ненормальний. Про що це він?

Василь пильно подивився на Богдану.

– Не маю уявлення.

Богдана уважно роздивлялася крісло.

– Дивний усе ж таки цей раритет. Ніяких документів про те, звідки така рідкісна річ узялася в музеі, немае. І енергетика у нього дуже темна.

Богдана обійшла крісло, оглядаючи його з різних боків. Дівчина провела рукою по дивовижному орнаменту на спинці і відчула сильне бажання сісти у крісло. Вона зробила над собою зусилля і відійшла на декілька кроків убік.

– А ти віриш у легенду про нього? – задумливо промовила вона.

– Як можна вірити легенді, це ж не історично підтверджений факт, а просто чиісь оповідки, – знизав плечима Василь, вдивляючись у чудернацький орнамент.

– Ні, все ж таки кожна легенда має під собою певне підгрунтя. Ось тільки треба з’ясувати, яке саме.

– Ти вже запізнюешся, – нагадав ій Василь.

В його голосі чомусь прозвучало роздратування.

– Так, ідемо.

Богдана ще раз пильно подивилася на крісло, потім вийшла із зали. Хлопець швидко крокував услід за нею.

* * *

Промені сонця, що заглядали крізь ілюмінатори, блимали на підлозі, сплітаючи тіні у дивовижних візерунках. Літак нарешті набрав потрібну висоту, і парашутисти приготувалися до стрибка. Богдана, як завжди, підійшла до дверей перша.

– Ну що, з Богом! – сказала вона.

Дівчина посміхнулася і підморгнула іншим парашутистам.

– Удачі! – почула вона у відповідь, проте ії свідомість була вже там, у прозорій глибині неба.

– Перший пішов!

Богдана вистрибнула. Довгоочікуване відчуття свободи звично увірвалося в мозок, наповнило ії всю, перелилося через край і змило нудотну буденність, яка залишилася там, у іншому вимірі.

– Привіт, друже! – закричала Богдана вітру.

– Привіт! – відповів вітер і поцілував темні хвилі ії волосся.

– Я щаслива! – почули хмари і привітно помахали дівчині у відповідь.

Але вже час повертатися. Вона розкрила парашут. Ще декілька хвилин у небі, і ії ноги знову відчули землю. Навколо один за одним приземлялися інші парашутисти. Богдана розпрямилася, і раптом перед ії очима нізвідки з’явився незнайомий чоловік років шестидесяти, у гуцульській вишитій жилетці. В руках він тримав палицю. На пальці у яскравих променях виблискував старовинний перстень. Чоловік декілька секунд пильно дивився на Богдану і так само несподівано зник. Богдана оторопіло застигла на місці. До неі підійшов інструктор.

– Як ти? – у його голосі почулося занепокоення.

– Все нормально.

Струснувши головою, дівчина нарешті опанувала себе і почала знімати парашут. Вона на повні груди вдихала п’янкий аромат розпашілих від спеки лугових трав, насолоджуючись відчуттям свободи, яке наповнювало ії, як і завжди, після стрибка. Потім вона повільно пішла по траві, роздумуючи над побаченим.

* * *

Яскраво світило сонце, і чудовий аромат духмяної трави наповнював груди Данила. Він сидів у ямі, тримаючи в руці одну із знахідок. У сліпучих променях перед ним виблискували чудернацькі старовинні персні та залізні амулети у формі кола.

– Цікаві знахідки. Тобі знову пощастило. Везучий ти.

Данило підняв голову і побачив колегу, що схилився над краєм розкопки.

– Та ні, просто випадок, – посміхнувся Данило.

– Не знаю, що за випадок, але чомусь він постійно тільки у тебе трапляється. Я у свої тридцять ще майже нічого путнього не знайшов, а ти у свої 25 вже лабораторією керуеш.

Данило підняв амулет вище, щоб краще його роздивитися, і раптом позаду колеги побачив над ямою чоловіка років шестидесяти, у гуцульській вишитій жилетці. В руках він тримав палицю, а на його пальці у променях сонця яскраво блимав незвичайної форми перстень. Чоловік уважно спостерігав за Данилом. Потім раптово зник. Данило опустив амулет і замислено подивився перед собою. Думки його були десь далеко.

– То ти коли назад до лабораторії збираешся? – голос колеги повернув Данила до реальності.

– Завтра. Треба усе занести до реестру та класифікувати. Залишишся замість мене, проконтролюеш, щоб усе закінчили, як слід. Я на вас чекатиму.

– Добре.

Данило піднявся наверх і приклав руку до очей. Відчуття безмежності степу та свободи наповнило його груди. Вітер стиха колихав траву. П’янкий аромат заповнював мозок…

* * *

По лісовій стежці неквапно крокувало двое чоловіків. Один із них – той самий, якого бачили Богдана та Данило. В руках він, як і тоді, тримав палицю, а на його пальці виблискував старовинний металевий перстень. Поряд із ним ішов високий кремезний темноволосий чоловік років сорока. В руках у нього була мисливська рушниця. Він працював лісником і якраз обходив свою територію, перевіряючи, чи все так, як мало бути.

– Ну що, Божедаре, ти усіх бачив? – запитав молодший.

– Ще ні.

– І коли ти іх повідомиш?

– Скоро.

– Поквапся, ти ж знаеш, що в нас обмаль часу.

– Ти це мені кажеш, Захаре?

– Ну ти ж не квапишся, – посміхнувся Захар і зазирнув у темні глибокі очі Божедара.

– Ще е трохи часу.

Божедар зупинився і турботливо прибрав убік гілку, що звисала прямо над його головою.

– А четверта знає, що володіє даром? – сині очі Захара стали серйозними.

– Ні.

– То як вона буде четвертою силою? У нас обмаль часу, ти сам казав.

– Її навчить третій. Так сказали духи пращурів.

– А про того, хто шукає книгу, щось сказали? – поцікавився Захар, спостерігаючи, як білка стрибала у гілках, несучи щось істівне у лапках.

– Він сам не зможе все зробити.

– То буде шукати помічника.

– Так, буде.

– Ми маємо перешкодити. Треба поспішати.

– Так, через декілька днів. Будь готовий, – сказав Божедар.

– Я вже давно готовий.

Раптом вдалині почувся жіночий голос.

– Захаре! Ти де?

– Софія кличе, маю йти, – промовив лісник. – Бувай!

– Бувай!

Захар оглянувся на Божедара, але того вже не було поряд. Лісник вийшов на галявину. Йому назустріч швидко йшла гарненька жінка років тридцяти.

– Захаре, іди швидше, а то обід захолоне! Я щойно принесла.

– Дякую! Вже йду!

Софія і Захар попрямували через галявину до сторожки лісника.

Жінка прослизнула у двері. Захар злегка нахилив голову, щоб не зачепитися за одвірок. У кімнаті вже був накритий стіл. У глиняному посуді – борщ, пампушки, смажена риба. Пахло свіжоспеченим хлібом.

Захар поставив рушницю в куток і сів за стіл. Він перехрестився на ікону, промовив коротку молитву та відламав від буханця великий шмат. Повільно, з насолодою відкусив хліб та зачерпнув дерев’яною ложкою борщ. Софія сиділа навпроти, підперши рукою щоку, і турботливо спостерігала за братом.

– Одружитися тобі треба. Скільки можна отак жити відлюдником?

Захар невдоволено зиркнув поверх тарілки.

– Знов за рибу гроші. Ну що ти все про одруження. Як прийде час, одружуся. Поки мені достатньо твоєї родини. Двоє племінників, твій чоловік – що ще потрібно для щасливого життя?

– Своїх би діточок тобі вже.

– Будуть ще, не хвилюйся.

– А іжу я так і буду тобі кожен день носити?

– То не носи, я сам можу приготувати.

– Атож, знаю я, як ти приготуеш. Будеш корінцями харчуватися.

– Корінці дуже корисні, – відбивався Захар, з насолодою запихаючи шматок риби до рота.

– Так, коли немае нічого іншого.

Захар закінчив істи, витер руки серветкою і піднявся.

– Дякую, люба сестричко! Що б я без тебе робив!

– На здоров’я!

– Ну, я пішов. Мені ще одну ділянку треба оглянути.

Він узяв рушницю і рушив до дверей.

– Будь обережний!

– Добре! Бувай! – сказав Захар.

– Хай щастить! – відповіла Софія і перехрестила його у повітрі.

Вона декілька хвилин стояла замислена, потім почала швидко збирати посуд.

* * *

Промені сонця виблискували на стінах та підлозі, рухаючись у сріблястому танку.

На ліжку в невеликій затишній кімнаті лежала дівчинка років семи. Вона спостерігала за дивним танком, уявляючи себе одним із чарівних променів. Раптом двері відчинилися, і на порозі з’явилася її мати, висока ставна жінка років тридцяти. Темно-руде густе волосся спускалося нижче плечей, яскраво-зелені очі ніжно дивилися на доньку. У руках вона тримала склянку з водою.

– Випий, люба, і живіт одразу перестане боліти.

– Мамусю, ти її замовила? – запитала Даринка.

Її блакитні оченята насилу відірвалися від казкового танка.

– Звичайно, як завжди.

Марія усміхнулася та присіла на краечок ліжечка. Дівчинка з насолодою випила воду.

– Смачно, – сказала вона і віддала склянку.

– Так, вода – це життя, – відповіла Марія.

– А коли ти й мене навчиш замовляти?

– Ти вже багато чого вміеш. Скоро і замовлянь навчишся.

– Швидше б.

Марія посміхнулася, обняла Даринку і погладила іі по голівці. До кімнати зайшла бабуся Іванна. Марія підняла на неі очі.

– Мамо, мені вже час. Запізнююсь.

– То поспіши. Я посиджу з Даринкою. Ти випила ліки? – запитала вона дівчинку.

– Аякже! Смачно було!

– Чудово, люба!

Марія підхопилася з ліжка.

– Ну все, я побігла, повернуся увечері. Бувайте!

Вона поцілувала Даринку та Іванну і вийшла. Іванна сіла поряд із Даринкою та обняла іі.

– Бабусю, а розкажи про наш рід.

– Я вже стільки разів розповідала, ти напам’ять знаеш, – посміхнулася жінка.

– Ну то й що, мені подобаеться слухати, ти так гарно розповідаеш.

Іванна замислилась, потім перевела задумливий погляд на Даринку.

– Ну добре, слухай. Всі наші пращури жили в Україні. Рід наш дуже-дуже давній. Ще в ті часи, коли люди вірили у великого бога Ярила, жили наші пращури. Тоді люди багато воювали. І от одного разу наш пращур, гарний та сильний чоловік, був поранений. Його привезли додому, але рана довго не заживала. І тоді його дружині наснився сон. До неі прийшла уві сні гарна жінка, одягнена у блакитне, неначе сяюче, вбрання, і звеліла набрати води із трьох джерел. А потім сказала ій замовляння, яке треба промовити над тією водою і після цього дати ту воду випити чоловікові. Прокинувшись, жінка так і зробила. І іі чоловік одужав. От із тоі пори у нашому роду всі жінки народжуються знахарками.

Даринка мрійливо подивилася на промені, що виблискували на стіні.

– Я теж буду гарною знахаркою! Я буду добре навчатися!

– Так, люба, ти будеш чудовою знахаркою!

Іванна обняла та поцілувала Даринку.

Фантастичні тіні на стінах та підлозі продовжували рухатися у своему казковому танку…

* * *

Промені миготіли і блимали, ґаптуючи стіну дивовижними візерунками, стрибаючи з полотна на полотно та наповнюючи уяву чудернацькими образами. Люди ходили по ґалереї, повільно переміщуючись уздовж стін та роздивляючись картини.

Марія стояла біля однієї із картин та розмовляла з власницею ґалереї Катериною, своєю давньою подругою. Несподівано погляд Марії вихопив із натовпу дивну постать чоловіка років шестидесяти, одягненого у вишиту сорочку та полотняні штани, з палицею у руці. Його чорні очі пильно дивилися на неї. Раптом сонячний промінь впав на його перстень. Він зблиснув, наче вогник, і Марія на секунду замружилась. Коли вона відкрила очі, чоловіка вже не було. Жінка розгублено шукала його очима, оглядалася, намагаючись спіймати мить, яка невтримно вислизала від неї, але все марно…

– Агов, Маріе, ти мене чуеш?

Марія, зненацька вихоплена з паралельної реальності, розгублено повернула голову.

– Що?

– Я кажу, він хоче купити твою картину «Польові квіти».

Марія вже майже повернулася з іншої реальності. Ще одне зусилля.

– А, чудово! А хто він? Ти про нього щось знаєш?

– Знаю тільки, що приїхав із Німеччини, має там власний маєток. Неначе дворянського роду чоловік. Непростий, коротше кажучи. Дивися, не впусти можливість познайомитися.

– Ти ж знаєш, я не полюю за чужими ґрошима і титулами, – сказала Марія. У її зелених очах промайнула посмішка.

– А раптом прийде кохання?

– Ну от як прийде, тоді буду думати, що з цим робити.

– А ось і він.

Марія подивилася у той бік, куди показувала Катерина. Доволі симпатичний чоловік середнього віку, у темному костюмі та білій сорочці, пробирався до них крізь юрбу.

– Доброго дня! – сказав він.

Низький голос з легким акцентом. Приємна усмішка. Холодні сірі очі.

– Доброго дня! Рада вас бачити! – відповіла Катерина і ґрацийно простягла руку для привітання.

– Навзаєм! – промовив чоловік.

Він злегка нагнувся і поцілував руку.

– Познайомтесь – це Марія. А це Лео.

Марія простягла руку, Лео поцілував її та підняв на жінку очі. Несподівано їй стало якось незатишно.

– Дуже приємно! – сказала Марія і зіщулилась.

– Давно мріяв познайомитися з вами. Ви не тільки чудовий художник, але і дуже гарна жінка.

– Дякую!

Він перевів погляд на Катерину.

– То коли я можу забрати картину?

– Коли вам буде зручно.

– Завтра я пришлю по неї свого менеджера.

– Добре, я чекатиму.

Він подивився на Марію. Сіро-сталевий погляд. Вона відчула, як раптом сильний холодний вітер овіяв її обличчя, хоча у галереї не було протягів.

– Пані Маріе, у мене е одна мрія, і ви могли б її здійснити, – сказав Лео і глянув на неї.

Вона мимоволі здригнулася від холоду.

– Я? Яким чином?

– Я завжди хотів подивитися, як народжуеться справжне мистецтво. То чи не дозволили б ви побувати у вас у студіі та бути присутнім на ваших замальовках з натури?

Ввічлива посмішка з’явилася на її гарних вустах.

– Добре, буду рада допомогти здійснити вашу мрію. Приходьте завтра. Катя дасть вам адресу.

– Я вам дуже вдячний! Ви добра фея! А зараз я маю йти. Бувайте!

– Бувайте!

Лео вклонився і пішов до виходу.

– Ну як враження? – запитала Катерина.

Марія намагалася зібрати докупи свої відчуття.

– Симпатичний. Але я відчуваю якусь дивну ауру навколо нього.

– Не придумуй. Гарний чоловік, і не бідний.

«Адже вона дійсно бажае мені найкращого».

– Добре, я подумаю, – сказала Марія. – А то ти не відчепишся.

Їх дзвінкий сміх розчинився у натовпі.

– Просто я хочу, щоб у тебе все було добре не тільки в роботі, а і в особистому житті, – відповіла Катерина.

– Дякую, мені приемно, що ти за мене переживаеш, – посміхнулася Марія і з любов’ю подивилася на подругу.

* * *

Теплий легкий вітерець лагідно торкався обличчя, колихав фіранки, тихо муркотів неспішну пісню. Троянди кивали у такт мелодії та щасливо посміхалися. Раптом у цей затишний казковий світ увірвався вхідний дзвінок. Марія відійшла від вікна і відчинила двері. На порозі стояв Лео з величезним букетом троянд.

– Доброго ранку! – сказав він і посміхнувся.

– Доброго ранку! Рада вас бачити.

Вітерець несподівано перестав співати свою пісню. Лео простягнув букет.

– Це для вас!

– Дякую! Вони дуже гарні!

– Не настільки, як ви, – відповів Лео.

Марія посміхнулася.

– Будь ласка, проходьте! – сказала вона. – Почувайтеся, як удома!

Лео повільно пройшов до вітальні, роздивляючись навкруги. Марія взяла вазу і поставила у неї троянди.

– Яка незвичайна кімната! – промовив Лео. – Все таке нетривіальне. Інтер’ер завжди розкриває характер свого власника.

Марія поглянула на нього, але холодні сірі очі не пускали її вглиб. За ними вона ніяк не могла роздивитися його внутрішню сутність, хоча зазвичай вона робила це з першого разу, як тільки зазирала людині в очі. Дивний чоловік. Незвичайний.

– І що він вам розповів про мене? – поцікавилася Марія.

– Ну, наприклад, що ви дуже творча і неординарна особистість. Хоча про це мені вже давно розповіли ваші картини.

Несподівано почулися швидкі кроки, і до кімнати влетіла Даринка. Раптом вона різко зупинилася і підозріло подивилася на Лео. Марія підійшла до Даринки та обняла її за плечі.

– Познайомтеся – це моя дочка Даринка.

– Яка гарна дівчинка! Привіт!

Даринка притулилася до Марії і мовчки втупилась у чоловіка.

– Даринко, чому ти не відповідаєш на привітання? – лагідно запитала жінка, пильно вдивляючись у обличчя доньки.

– Доброго ранку! – відповіла дівчинка. Її великі блакитні оченята роздратовано дивилися на незнайомця. Раптом Даринка побачила троянди. Вона обняла Марію і спідлоба подивилася на Лео.

– А мама більше любить польові квіти.

– Дуже шкода, що я не спитав про це завчасно.

– Троянди дуже гарні! – сказала Марія і мило посміхнулася чоловікові.

Лео підійшов до Марії трохи ближче.

– То чи пощастить мені сьогодні зазирнути у ваш творчий процес? Чи ви передумали? – запитав він.

– Звичайно, пощастить. Я зазвичай дотримую обіцянки. Прошу.

Марія поцілувала Даринку, потім підійшла до столу, взяла палітру та мольберт.

– Дозвольте вам допомогти, – промовив Лео і забрав у неї мольберт.

– Дякую! – Жінка подивилася на доньку. – Слухайся бабусю, люба! Я ненадовго!

– Добре, мамусю! – пухкі рожеві губки ніжно посміхнулися мамі.

Марія і Лео вийшли з будинку. Даринка підскочила до столу, вийняла із вази троянди і викинула їх у відчинене вікно. Теплий легкий вітерець ніжно огорнув її миле личко та світлі коси і знову заспівав свою тиху пісню.

* * *

Марія та Лео ішли по квітучому лугу. Пташиний спів завмер десь у його глибині. Запашні трави неначе застигли в німому здивуванні. Навіть комахи не порушували цієї безмовності природи. Тиша поглинула її.

– То ви одна виховуете доньку?

Марія здригнулася від несподіванки. В його погляді була неприхована цікавість. Її очі інстинктивно замружились.

– Разом із моєю мамою.

– Вибачте, що запитую… Ви розлучена?

– Ні. Я вдова.

– Пробачте.

– Нічого.

Марія зупинилася. Вдалині було видно річку.

– Ось це місце. Воно особливе. Таке дивовижне повітря.

Лео поставив мольберт і теж почав роздивлятися навкруги.

– Так, гарне місце. – погодився він. – Ви любите природу?

– Дуже. Вона чудодійна. Дає мені сили. Я тут неначе відроджуюсь.

Вода у річці так виблискувала, аж очам було боляче.

– Обожнюю воду, – сказала Марія. – Люблю на неі дивитися. Вона – це саме життя.

Лео став обличчям до Маріі трохи навкіс від мольберту, щоб не заважати, і уважно спостерігав за жінкою. Вона почала малювати. Марія дивилася вперед, потім опускала голову і замальовувала побачене. Темно-руді з мідним відблиском хвилі волосся струменіли по іі плечах, падали на чоло. Вона чергового разу підняла очі і раптом завмерла. Марія побачила перед собою того ж самого чоловіка у гуцульській жилетці. Вона відчула, як його погляд із кожною секундою все глибше і глибше поглинав іі. Дивовижний перстень виблискував у променях сонця так яскраво, що Марія мимоволі на мить прикрила повіки. Лише на мить. Але чоловік уже зник. І марно було шукати його тут, серед ціеі німоі тиші.

– Що сталося? Чому ви так злякано дивитесь? – у голосі Лео почулося збентеження.

– Ні, нічого. Просто здалося.

Марія ще декілька хвилин стояла, замисливши сь. Потім знову взялася за пензлик.

Вдалині яскравим сріблом виблискувала ріка. Пахощі диких лугових трав наповнювали застигле повітря.

* * *

Чудовий теплий літній ранок заглядав у вікна будинку. Марія стояла біля столу у вітальні, розкладаючи пензлі та фарби. Раптом на сходах почулися гучні кроки, і до вітальні влетіла Даринка. За нею швидкими кроками зайшла Іванна.

– Даринко, обережно! Не біжи так швидко! – сказала вона.

– Бабусю, це я повільно!

Даринка з розбігу міцно обняла матусю. Марія поклала замальовки на стіл, нахилилася і поцілувала Даринку.

– Не затримуйтесь! Я на вас чекатиму!

Даринка заглянула в мамині очі.

– Мамусю, така гарна погода! Чому б нам не погуляти разом?

– Вибач, люба, сьогодні не можу. Треба закінчити замовлення. Ми обов’язково погуляемо іншим разом, обіцяю.

– Добре!

Марія поцілувала Даринку та Іванну.

– Бувай, люба!

– Бувай, мамусю!

– Я на вас чекаю! – лагідно промовила Марія.

Даринка та Іванна вийшли на подвір’я. Марія зачинила за ними двері та рушила до вітальні. Раптом почувся вхідний дзвінок. Невже щось забули?

Марія повернулася назад і відчинила двері. На порозі стояв він, той, кого вона так боялася і так прагнула знову побачити. Але не знала, де його шукати… І ось він тут, перед нею. Марія декілька секунд злякано дивилася на нього. І раптом вона різко зачинила двері. Потім повернулася до них спиною, а перед нею стояв Божедар.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=28715991&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.